Aj Wilding



GANGSTRI A NEVINIATKA

NESĽUBUJ A NEKLAM

Citadella

Aj Wilding



GANGSTRI A NEVINIATKA

NESĽUBUJ A NEKLAM

Kniha prvá

NESĽUBUJ A NEKLAM

Gangstri a neviniatka

Aj Wilding

Copyright © 2024 by Aj Wilding
Original title: No Promises, No Lies by Aj Wilding
© Interior illustrations by Aj Wilding
© Interior illustration, page 262 by @the_megabee33
© Interior illustration, page 140 by Wallflower Designs
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Daniela Gašparová
Redakčná úprava a korektúry: Silvia Palušková
Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP
© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-284-1

Kniha prvá

Aj Wilding



GANGSTRI A NEVINIATKA

NESĽUBUJ A NEKLAM

Citadella

„Prízrakom, ktoré nás mátajú,
rozhodnutiam, ktoré nás formujú,
a láske, ktorá je našou záchranou.“



UPOZORNENIE NA CITLIVÝ OBSAH

Táto kniha obsahuje témy a situácie, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov citlivé alebo znepokojujúce:

• fyzické násilie
• vražda
• dohodnuté manželstvo
• domáce násilie (zobrazené priamo v texte)
• citová manipulácia a *gaslighting**
• hrozba sexuálneho násilia
• únos a držanie v zajatí
• smrť blízkej osoby
• organizovaný zločin
• expresívny a vulgárny jazyk
• detailne opísané sexuálne scény
• násilné vniknutie do obydlia

* forma psychickej manipulácie a citového zneužívania, pri ktorej sa človek pokúša vyvolať v druhom človeku pochybnosti o jeho vlastnom zdravom rozume a vnímaní reality

ZOZNAM SKLADIEB

Príbeh bol inšpirovaný touto hudbou:

Nájdete ju iba na Spotify!
No Promises, No Lies

sweet little lies – bülow
the death of peace of mind – bad omens
7 minutes in hell – chrissy costanza, voila
gone or staying – sleep theory
like that – bea miller
bad side – jake daniels
russian roulette – nessa barrett
into the dark (feat. kellin quinn) – point north
body bag – neoni
only one king – tommee profitt, jung youth
empty – let down
because it mattered – dutch melrose
till i collapse – eminem, nate dogg
mugshot – huddy
craven'– stiletto, kendyle page
reaper – silverberg
runrunrun – dutch melrose
the summoning – sleep token
burn the house down– AJR
burial plot – dayseeker
bad things – i prevail

feel me now – if not for me
darkside – bring me the horizon
barely breathing – from ashes to new, against the current
hostage – maggie lindemann
can you feel my heart – bring me the horizon
limits – bad omens
think later – tate mcrae
love me (sped up) – ex habit
give – sleep token
cities – two feet & toby mai
meddle about – chase atlantic
on your knees – ex habit
guilty as sin? – taylor swift
please – ex habit
never know – bad omens
lovely (with khalid) – billie eilish, khalid
slow down – chase atlantic
want me – ex habit
bloodshot – sam tinnesz
wolves – sam tinnesz, silverberg
dugs & candy – all time low
the alchemy – taylor swift







1

ZNOVA

RORY

„ZNOVA.“

Karinin prísny hlas sa rozliehal prázdnym zimným štadiónom. Bol taký prenikavý, že som ju veľmi dobre počula aj z opačnej strany klziska.

Ležala som tam, kde som dopadla po ďalšej nezvládnutej kombinácii trojitého axela a trojitého rittbergera, ktorou som bola známa.

Zaklonila som hlavu, oprela si ju o studený ľad a zatvorila oči. Od nehody prešlo už niekoľko mesiacov. Nemalo to byť také ťažké. Chlad prenikal cez tenkú látku môjho krasokorčuliarskeho trikotu a ja som ho do seba priam vpíjala. Bolo to príjemné. Napriek tenučkému materiálu som po nekonečnom opakovaní celej zostavy celá horela.

Chvíľu ticha preťalo tresnutie dverí.

Dopekla.

Neochotne som otvorila oči a zbadala, ako nado mnou stojí moja trénerka s vražedným pohľadom v očiach. Hrubý kožuch mala vytiahnutý až po bradu a špúlila na mňa tenké pery do nespokojnej grimasy. Mala ich namaľované tmavočerveným rúžom, takmer v rovnakom odtieni, aký mali jej ohnivoryšavé vlasy, pevne stiahnuté do prísneho drdola.

„Vstávaj, Aurora."

Som Rory, zasyčala som v duchu, zatiaľ čo som sa neochotne dvíhala z ľadu a vyhýbala sa jej pohľadu. Zo zamatovej sukne som si oprášila mokrý sneh.

Neunúvala som sa ju opravovať. Trénovala ma už vyše roka. Dobre vedela, ako chcem, aby ma ľudia volali.

Lenže jej to bolo úplne ukradnuté.

Ako najžiadanejšia trénerka krasokorčuľovania na východnom pobreží ma mohla volať, ako sa jej zachcelo. V svojom odbore bola najlepšia. A pravdepodobne predstavovala moju poslednú nádej, že sa v tomto roku dostanem do národného tímu.

„Ukáž mi to znova."

Nemalo zmysel hádať sa. Kedykoľvek jej to zopakujem znova...

A znova.

A znova.

Zopakovala som to toľkokrát, koľkokrát ma o to požiadala. A možno... naozaj iba možno... sa mi to pri jednom z tých nekonečných pokusov konečne podarí...

So zaťatou čeľusťou som odkorčuľovala späť do rohu klziska, zhlboka som dýchala a naťahovala si chrbát. *Daj sa dokopy, Kostalovová.*

Takto pred rokom som bola úradujúcou národnou šampiónkou. Pevná ako ľad pod korčuľami a horúca favoritka na miesto v tohtoročnom olympijskom tíme. Mali ste ma vidieť teraz...

Budem rada, ak dostanem divokú kartu, aby som mohla *súťažiť* na celoštátnych majstrovstvách.

Karina tentoraz zostala na ľade. Sledovala ma so zaťatými perami a prekríženými rukami.

Opäť sa rozoznela moja hudba – úryvok z *Labutieho jazera*.

Vtom však moju pozornosť upútal pohyb v najvyššom rade tribúny a zmeškala som nástup.

Vzadu v najvyššej časti tribúny prevažne zahalenej tieňom sa zdvihla mužská postava. Aj z tej diaľky som cítila jeho ťaživý pohľad. O sekundu sa otočil a zmizol v útrobách štadióna.

No super...

„Si sklamaním." Karinine oči sledovali môj pohľad. V jej hlase nebolo ani stopy po emóciách. Nesnažila sa ma tým zraniť, len konštatovala holý fakt.

„Tvoj otec do teba vráža toľko peňazí a kde sú výsledky?!" Karina nesúhlasne mľaskla jazykom.

Líca mi horeli od frustrácie a hanby.

„Možno keby si počúvala moje rady a trochu schudla, tú rotáciu by si dokončila celú."

S jej ruským prízvukom a lámanou angličtinou znela kritika ešte tvrdšie. Moja trénerka sa na mňa dívala, akoby som bola pre ňu len stratou času. Obe sme vedeli, že jediný dôvod, prečo ma bola ochotná trénovať, boli otcove prachy a jeho vplyv. Deväťnásťročná bývalá hviezda.

Nereagovala som a Karina si hlasno povzdychla. Na okamih sa jej v tvári mihol náznak sklamania a potom iba mávla rukou.

„Znova."

Opäť sa rozoznela hudba a ja som sa rozbehla. Čepele korčúľ sa mi zarezávali do ľadu a ja som naberala rýchlosť, kým som nepreniesla váhu na vnútornú hranu korčúľ.

Karinine slová ma netrápili tak, ako si zrejme myslela. Profesionálne krasokorčuľovanie nebolo športom pre padavky. Nič z toho, čo mi hovorila, som si nepripúšťala. Lenže jej slová zrkadlili moje vlastné pochybnosti a ešte ich umocňovali.

Možno boli jej metódy brutálne, ale ak mi niekto dokázal pomôcť, bola to Karina Valgovová.

A ja som musela byť lepšia.

Najlepšia.

Pretože môj čas sa kráti.

Preletela som zložitou krokovou pasážou zostavy, odhrnula si z tváre rozpustené pramienky vlasov a potom sa vložila do divácky obľúbenej piruety naprieč kĺziskom.

Dala som to.

Nebola som ešte ani v polovici zostavy, keď som sa prestala koncentrovať a moja myseľ opäť zablúdila k otcovi.

Dnes si ma prišiel pozrieť. Celé leto som trénovala v Edge aréne a ani raz sa tu neukázal. To len podporovalo moju teóriu, že sa niečo deje. Doma vládlo napätie. Nikto nič nepovedal, ale viselo to vo vzduchu.

Niečo bolo inak. Niečo sa zmenilo.

Spomenula som si na našu dohodu práve vo chvíli, keď som sa odrážala do prvého trojitého skoku. Čisto som dopadla a okamžite nadviazala druhým, pričom som zabodla špičku korčule do ľadu. Lenže som sa pretočila viac, než bolo treba, a tvrdo dopadla na neúprosný ľad. Šmýkala som sa po klzisku, až kým som nenarazila do mantinelu.

Tentoraz som nestrácala ani sekundu. Vyskočila som späť na nohy, skôr než Karina stihla niečo povedať, a už som korčuľovala späť do protiľahlého rohu.

Znovu.

Strach mal odpornú príchuť. Zaryla som hrany korčúľ do ľadu a začala odznova. Stres a opakované pády vyvolali v mojej hlave známy pocit závratu.

Zaťala som zuby.

Len to nie.

Po prvej piruete sa závrat ešte zhoršil a stratila som rovnováhu už pri jednoduchom obrate trojkou.

Napokon som sa umúdrila. Prerušila som zostavu a zamierila na striedačku. Pohľad som upierala do ľadu. Zatiaľ čo som sa prehrabávala v taške, nedokázala som sa pozrieť Karine do očí. Hľadala som malú oranžovú fľaštičku s tabletkami.

Prstami som zovrela fľaštičku a s úľavou si vydýchla. Rýchlo som z nej vysypala dve malé tabletky a zapila ich dúškom studenej vody. Oprela som sa o lavičku, zavrela oči a čakala, kým sa svet okolo mňa prestane krútiť. Liek účinkoval rýchlo, no v duchu som sa modlila, aby tentoraz zabral ešte rýchlejšie.

Môj čas sa kráti.

Po minúte sa ku mne pridala Karina a s prirodzenou eleganciou sa usadila na hokejovej striedačke.

„Ten zápal je obdivuhodný, ale... korčuľuješ, akoby ti šlo o život. Kde je láska? Kde je *vášeň* pre korčuľovanie?“

Ešte raz som sa poriadne napila vody v snahe upokojiť rozlietané myšlienky a vyhnúť sa odpovedi.

Korčuľovanie som naozaj milovala. Keby to tak nebolo, netvrdla by som tu každý boží deň a nepodstupovala tie nekonečné pády!

V jednom však mala pravdu: išlo tu o život. V mojej budúcnosti bolo zlato, o tom som nepochybovala. Či ním však mala byť zlatá medaila, alebo zlatý prsteň, *to záviselo odo mňa.*

Otvorila som oči, odložila fľašu s vodou a závrat začal postupne ustupovať. Postavila som sa na roztrasené nohy, hoci tentoraz ich chvenie nemalo nič spoločné s dlhodobými následkami otrasu mozgu.

„Znova.“



2

KTO JE RAZ HULVÁT...

RORY

Karina ma nechala trénovať dovtedy, kým sa vodič rolby nenaštval natoľko, že rozrazil dvere a vyšiel na ľad. S obrovskou rolbou vycúval na plochu práve vo chvíli, keď som dokončovala piruetu.

To, že sa tréning pretiahol, nebolo nič neobvyklé, no odkedy sme trénovali v tréningovom pavilóne mužstva Breakers, na druhej strane mantinelov už postávali hokejisti a netrpezlivo čakali, kedy sa dostanú na ľad.

Cestou na striedačku, kam som zamierila po tašky, som sa vyhýbala ich chladným pohľadom. Čo najrýchlejšie som si nasadila chrániče na korčule a odišla zo striedačky. Karina sa už stihla vytratiť. Nepatrila k trénerom, ktorí by mi po tréningu zvykli venovať povzbudivé slová alebo uštipačné poznámky.

Počas tréningu ich totiž rozdávala viac než dosť.

Zamračila som sa pri pohľade na húf hokejistov tlačiacich sa cez dvere vedúce na ľadovú plochu. Stáli mi v ceste do ženskej šatne a čakali, kým im rolba upraví ľad. Hráči Breakers sa smiali, pokrikovali na seba a zo žartu do seba narážali ako banda prerastených detí. Niektorí sa s hokejkami v ruke naháňali za malou loptičkou, ktorá bola zjavne vyrobená z klbka lepiacej pásky.

Prevrátila som oči. Akokoľvek nezaujímavý sa mi zdal pohľad na hokejistov, neskorý koniec tréningu znamenal aj to, že budem pravdepodobne meškať na zmenu v kaviarni Chill Zone, ktorá bola na druhom poschodí zimného štadióna. Nevedela som sa dočkať, kedy sa mi konečne odpracú z cesty a presunú sa na ľad.

Prehodila som si tašku cez plece, zaťala zuby a vykročila vpred.

Nebola som práve nízka – s výškou stošesťdesiatpäť centimetrov som bola vyššia než priemerná krasokorčuliarka –, no aj keď som bola na korčuliach, hráči Breakers sa nado mnou *týčili ako obri*.

Títo chalani boli vysokí už sami osebe, a keď si obuli korčule, väčšina z nich mala asi meter deväťdesiat.

Ako som sa začala predierať davom hlučných hokejistov, väčšina z nich si ma ani nevšimla. Zachytila som len pár nevraživých pohľadov za to, že som sa na ľade zdržala dlhšie, než som mala.

Krasokorčuliari a hokejisti spolu zriedka vychádzajú.

Tím rozhodne nebol nadšený, že sa musel o svoje nové súkromné klzisko deliť s krasokorčuliarskym klubom Boston Belles, no v krasokorčuľovaní sa točia veľké peniaze. Breakers boli pomerne mladý tím, ktorý si ešte len budoval pevnú pozíciu v lige.

Každý príjem sa im zišiel, a preto na štadióne prevádzkovali aj juniorský program.

Hoci som nikdy nechápala, čo všetci vidia na naháňaní sa za gumovým pukom po ľade s hokejkou v ruke, Boston Breakers boli v tomto meste veľkým pojmom. Minulý rok sprístupnili verejnosti niekoľko svojich tréningov počas ich víťaznej šnúry a odvtedy bývalo pravidelne vypredané. Za symbolické vstupné si fanúšikovia mohli prísť pozrieť ich víkendové tréningy.

Aj dnes mali na programe jeden z nich. Rozleteli sa dvere a predtým pokojnú arénu zaplavil hukot fanúšikov, ktorí dúfali, že zahliadnu niektorých z notoricky známych hráčov Breakers. Napríklad Colta Kinga, novú hviezdu na poste centra, alebo Aidana O'Rourkea, miestneho drsniaka, ktorý si minulú sezónu pripísal poriadnu nádielku trestných minút.

Človeku to liezlo na nervy, no dokázala som z toho aj niečo vyťažiť. Hokejisti totiž nechávali celkom slušné prepitné. Kaviareň Chill Zone, kde som pracovala na čiastočný úväzok, ponúkala počas ranných tréningov raňajky v podobe kávy a sendvičov, popoludní a večer zas burgery a pivo. Aj preto som o hokeji a tíme Breakers vedela oveľa viac, než by som chcela.

Moju pozornosť upútalo hlasné zahvízdanie, akým popiskujú po ženách robotníci. Otočila som sa, aby som vražedným pohľadom prebodla vinníka, a preto som si nevšimla mohutného, takmer meter deväťdesiat vysokého obrancu, ktorý mi stál v ceste – až kým som doňho nenarazila a nezapotácala sa.

Chôdza na korčuliach bola už sama osebe dosť náročná a po zrážke s ľudským tehlovým múrom o to ťažšia. Pripravila som sa na pád, no ten neprišiel.

„Myslel som si, že krasokorčuliarky majú byť ladné," zasmial sa hráč, ktorý ma zachytil a postavil späť na nohy. Stihol ma chytiť za ruku skôr, než som dopadla na zem.

O tom, kto tí hráči boli a akú mali povesť, som vedela len podľa toho, čo som o nich počula od fanúšikov v Chill Zone. Úprimne, v mojich očiach vyzerali všetci hokejisti rovnako. A s prilbou na hlave som nespoznala ani toho, ktorý ma držal za ruku. Keď som na neho prižmúrila oči, skrivil pery do pobaveného úsmevu a v tmavozelených očiach sa mu zablysli veselé iskričky.

„Som ladná tam, kde na tom záleží – na ľade. Možno občas zakopnem, ale aspoň sa nepotkýnam o vlastné ego ako ty." Vymanila som sa z jeho zovretia a pokúsila sa ho obísť. Došla mi trpezlivosť.

On sa mi však opäť postavil do cesty a takmer som druhýkrát skončila na zemi.

„Mimochodom, nemáš za čo." Ten kretén sa na mňa pozrel a nadvihol obočie. Na jeho neznesiteľne príťažlivej tvári sa usadil arogantný úškrn.

Prevrátila som oči a musela som zakloniť hlavu, aby som videla do tých jeho. „No jasné. Hotový záchranca. Takto zachraňuješ baby? Že ich najskôr zhodíš na zem?“ *Bože. Bol obrovský.* „Keď budem chcieť v budúcnosti udržať rovnováhu, na teba sa radšej spoliehať nebudem. Predpokladám, že pre teba je oveľa jednoduchšie niekoho pritlačiť o mantinel než korčuľovať.“ Pôvabne som sa na neho usmiala.

Dvere na ľadovú plochu sa otvorili a dav okolo nás sa začal rozchádzať, keď hokejisti konečne vykorčuľovali na ľad. Obranca predo mnou sa však ani nepohol. Len sa na mňa ďalej škeril a očividne sa extrémne bavil.

„Vtipné.“ Hráč Breakers si ma zamyslene premeral. „Možno by si mala vyskúšať nejaký šport, v ktorom dostávaš body za pády.“

Trafil moje citlivé miesto a ja som zaťala sánku. *Videl môj tréning.*

„O’Rourke! Pohni zadkom a šmýkaj na ľad!“

Rýchlym pohľadom smerom k striedačke som zachytila podráždeného asistenta trénera, ktorý nás netrpezlivo sledoval. Zvyšok tímu už bol na ľade a rozkorčuľovával sa.

„O’Rourke,“ zopakovala som jeho meno a skúšala, ako znie, keď ho vyslovím. Bolo mi povedomé. Už som ho niekde počula... *Aidan* O’Rourke. Obávaný bitkár Breakers. Muž, ktorého boli plné noviny pre jeho pästné súboje a agresívny štýl hry. Podľa športového kanálu ESPN stačilo, aby mu na ľade ešte raz praskli nervy, a klub s ním ukončí spoluprácu.

Znovu som upriamila svoju pozornosť na hokejistu a pohŕdavo si ho ešte raz premerala od hlavy až po päty. „Kto je raz bitkár, navždy ním ostane.“

Jeho samoľúby úsmev vystriedal zamračený výraz.

Ja som pokračovala ďalej: „Možno keby si trávil menej času na trestnej lavici, naučil by si sa aj niečo o *finesách* na ľade.“ S týmito slovami som sa pretlačila popri ňom. A tentoraz ma nechal prejsť.

„Bolo mi potešením.“

Ani náhodou.

Cestou do šatne som celý čas cítila na chrbte jeho pohľad.





3

HOKEJ A CHILL

RORY

Keď som zbadala, koľko je hodín, povzdychla som si. Keďže tréning už prebiehal, prišla som o celý nával hostí pred jeho začiatkom. Každá premárnená minúta znamenala menej peňazí v mojom vrecku.

Vyzula som si korčule a ani som sa neunúvala vyzliecť si pančuchy. Džínsy som si natiahla rovno na ne. Chvatne som na seba hodila mikinu, cez plece prehodila tašku a doslova vyletela zo šatne.

V chodbe už nepostávali žiadni primitívni hokejisti; tréning Breakers sa už plne rozbehol. Nikto mi nevenoval jediný pohľad, keď som sa rozbehla ku schodom.

Samotná ľadová plocha bola pre fanúšikov uzavretá. Prístup mali iba na hornú tribúnu a do galérie pri bare. V tej rýchlosti

som cestou po schodoch nahor zakopla a vtom som za chrbtom začula, ako sa niekto tlmene zarehotal.

„Ani slovo," zavrčala som bez toho, aby som sa otočila. Presne som vedela, kto kráča za mnou.

„To by mi ani nenapadlo," odpovedal Alexej a v jeho hlase som jasne počula pobavenie.

Podráždene som si povzdychla a pokračovala hore schodmi, pričom som sa očividne nepoučila a naďalej ich brala po dvoch.

Keď som rozrazila dvojité dvere, na zmenu som meškala už rovných tridsať minút. Vošla som do davu dievčat, ktoré obkľúčili jediný vstup vedúci z hlavnej časti štadióna do dolných podlaží.

Pri vstupe stáli po oboch stranách dvaja znudene vyzerajúci ochrankári, ktorých úlohou bolo udržať mladé lovkyne hokejistov na druhom poschodí, v dostatočnej vzdialenosti od hráčov pod nimi.

Hneď ako som vyšla spoza dverí do zakázanej časti, otočil sa ku mne tucet párov očí. V tých nebesky modrých a zelených kukadlách sa zablysla žiarlivosť. Len čo sa za mnou objavil Alexej, ich podozrievavé pohľady sa vytratili a vystriedali ich koketné úsmevy a žmurkanie mihalníc. Na mňa *úplne* zabudli.

Podráždene som sa predierala davom tých otravných pijavíc, z ktorých každá striehla na príležitosť, aby si cestou zo štadióna ulovila jedného z hokejistov.

Alexej síce nebol hokejista, no pokojne by ním mohol byť. Meral vyše meter osemdesiatpäť, mal široké ramená, vyrysovaný hrudník a ruky profesionálneho športovca. Navyše, bol krajší ako ktokoľvek, koho som doteraz videla.

Nechala som svojho ochrankára napospas hladným pohľadom lovkýň hokejistov a vbehla som do Chill Zone.

Za barom nebolo jediné voľné miesto. Nenápadne som vkĺzla dnu a ospravedlňujúco sa usmiala na Elle. Tá mala plné ruky práce a nalievala panáky whisky.

„Prepáč, prepáč, prepáč!“ vysypala som zo seba a cítila sa previnilo za to, že som ju tam nechala samu.

Rýchlo som si strčila tašku pod barový pult, pretože som nechcela strácať ďalší čas tým, že si ju pôjdem riadne odložiť do zadnej miestnosti. Elle zdvihla zrak, vyhľadala ma svojimi orieškovohnedými očami a venovala mi široký úsmev. „To nič. Nerob si starosti!“ Aj ona korčuľovala za Belles, takže veľmi dobre vedela, ako Karina Valgovová vedie svoje tréningy.

Pohľadom som prebehla preplnený bar. „Kde ma potrebuješ?“

Elle sa opäť sústredila na svoju prácu, no kývla hlavou smerom k prázdnemu pivovému poháru pripravenému pod výčapom.

„Ležiak pre toho v zelenej flanelke,“ zahlásila a ukázala hlavou opačným smerom.

Zbadala som chlapíka v spomínanej zelenej flanelovej košeli, ktorý si nás zvedavo obzeral z opačnej strany baru.

„Idem na to." Vykročila som k poháru, no Elle na mňa sykla pomedzi zuby a veľavýznamne sa zadívala na moju mikinu.

„Dočerta, jasné." Znovu som sa zohla pod bar a nahmatala svoju tašku. Siahla som do nej v snahe vytiahnuť prekliaty dres, no márne. Okrem korčúľ, náhradnej fľaše s vodou a liekov som v taške nič iné nemala.

Môj výraz ma prezradil a Elle si povzdychla.

„Vzadu je jeden náhradný dres."

Zaškerila som sa na ňu a rozbehla sa do malej miestnosti pre personál. Tašku som hodila na lavicu v oddychovej miestnosti, kam patrila. Pri dverách som na vešiaku zbadala zavesený čierno-strieborno-zelený dres.

Strhla som ho z vešiaka a narýchlo si ho pretiahla cez mikinu. Zamestnanci Chill Zone nosili ako uniformu dresy hráčov Breakers.

Vrátila som sa za bar, tentoraz už riadne oblečená, a pustila sa do práce. Na pleciach som si napravila priveľký dres a pustila sa do odpratávania pohárov a nalievania jedného panáka za druhým. Flirtovala som s prevažne mužskými zákazníkmi a užívala si finančné výhody, ktoré mi z toho plynuli.

S Elle sme si rýchlo našli spoločný rytmus a spolu zvládli najväčší nápor. Obe sme si prišli na slušné prepitné, zatiaľ čo zaryté fanúšičky Breakers slintali nad svojimi obľúbenými hráčmi. Boli sme také zaneprázdnené, že som si ledva našla čas

všímať si svojho nového obľúbeného obrancu, ako pod nami absolvuje tréningové cvičenia.

Rozhodne som si nevšimla, ako sa kretén O'Rourke v drese s číslom devätnásť vyrútil na ľadovú plochu, zmocnil sa puku a od modrej čiary ho zavesil tesne pod hornú žŕdku.

Bar sa po skončení tréningu pomerne rýchlo vyprázdnil. Práve som doumývala pult, keď som si všimla, ako sa ku mne Elle prišuchla. Počkala, kým som jej venovala pozornosť. Potom sa ku mne naklonila bližšie a potichu sa spýtala, zatiaľ čo veľavýznamne šibla pohľadom na druhú stranu miestnosti: „Čo vy dvaja spolu máte?"

Nasledovala som jej pohľad a na jeho konci zbadala Alexeja. Môj pridelený stalker z Bratvy sa ležérne rozvaľoval pri jednom z barových stolov oproti dlhému radu okien s výhľadom na klzisko. Oči upieral na ľadovú plochu pod nami, nie na nás.

Ja som však o tom vedela svoje.

Vrátila som sa k upratovaniu a stále dúfala, že sa dnes odtiaľto dostanem domov v rozumnom čase. „Už som ti to vysvetlila. Nie je to tak, ako to vyzerá."

„Mhm," zamumlala a nespúšťala oči z môjho drsne príťažlivého a mimoriadne nebezpečného ruského ochrankára.

Z chlapa, ktorý by ju dokázal bez mihnutia oka zabiť šiestimi rôznymi spôsobmi.

„To síce tvrdíš, ale *videla* si ho?"

„Ten chlap mi je neustále v pätách. *Jasné*, že som ho *videla*." Znovu som sa pozrela na Alexeja, ktorý na svojom tradičnom

mieste v kúte predstieral, že si nás nevšíma. Na perách sa mu mihol náznak úškrnu. Ten chlap mal sluch ako netopier.

Elle som mala rada. Za posledných pár mesiacov, odkedy som sa presťahovala späť do mesta a začala pracovať v bare, sme sa spriatelili. Nemohla som jej však povedať celú pravdu. Nemohla som jej prezradiť nič o Bratve ani o svojom živote v nej bez toho, aby som ohrozila jej život. Vedela len to, že kvôli prehnane ochranárskemu otcovi mám vlastnú profesionálnu ochranku.

Niežeby Alexej spĺňal profil typického profesionálneho ochrankára. Bol mladý, len o pár rokov starší než my, a vyzeral ako vypracovaný model z katalógu značky Abercrombie, navyše potetovaný od hlavy po päty.

Hoci sa Elle na nič nevypytovala, mala som pocit, že tuší, že jej niečo tajím. Bola však natoľko taktná, že to rešpektovala.

Horšie bolo, že Alexej bol šarmantný chlap. Flirt mu pomáhal dostať sa do každej situácie a rovnako ľahko z nej aj vykľučkovať. S tmavými vlasmi, hustými mihalnicami, sexi sánkou a vypracovaným telom športovca po rokoch tréningu bol ako stvorený na titulné stránky módnych časopisov. Keďže som vedela, kto v skutočnosti je a čo robí pre môjho otca, bola som voči jeho odzbrojujúco dobrému vzhľadu imúnna.

Stačil mi však jediný pohľad na Elle a bolo mi jasné, že ona už jeho kúzlu podľahla.

„To si vyhoď z hlavy!“ Prižmúrila som na ňu oči a varovne pohrozila prstom.

„Myslela som si, že naňho nemáš zálusk," zasmiala sa a len veľmi neochotne odtrhla pohľad od môjho ochrankára.

„Nemám," Alexej bol skrz-naskrz profesionál a mňa nezaujímal nikto z mužov môjho otca. „Elle, je to chodiaci varovný signál," povzdychla som si, keď na mňa zrazu začala doliehať únava z celého dňa. „V tomto mi ver." Položila som handru a napila sa vody.

„Keď myslíš, Ro." Moja priateľka sa ďalej zasnene dívala na Alexeja, ktorý si už medzitým všimol, že naňho obe zízame, a zamieril k nám.

„Pekný dres, Rory." Alexej na mňa žmurkol, keď sa ku mne priblížil. Na tvári mal výraz človeka, ktorý sa výborne zabáva, a usadil sa na jednej z barových stoličiek. Jeho tmavé oči skĺzli k mojej kamarátke. „Ahoj, Elle."

Zatiaľ čo sa moja priateľka vedľa mňa doslova rozplývala, ja som sa zahľadela na dres, ktorý som mala na sebe počas celej zmeny. V tom zhone, keď som sa ponáhľala za bar, som si ani nevšimla tú obrovskú devätnástku, ktorá na mňa z dresu priam kričala.

Až mi zabehol dúšok vody, keď som si uvedomila, že som takmer dve hodiny mala na chrbte nápis *O'Rourke*!

Alexej sa oprel lakťami o bar a vystavil na obdiv pestrofarebné umelecké diela, ktoré zdobili obe jeho ruky.

Elle prudko nasala vzduch do pľúc a radšej sa pustila do leštenia neďalekého, už aj tak dokonale čistého pultu.

Pokrútila som hlavou. *Presne* vedel, čo robí.

„Pripravená ísť domov, Rory?“ Jeho tmavé oči sa opäť stretli s mojimi.

„Jasné.“ Handru som hodila do koša na špinavú bielizeň a nie až tak nenápadne som štuchla ramenom do svojej kamarátky, ktorá stále s očami dokorán zízala na fešáka rozvaleného pri bare. „Vidíme sa zajtra, Elle.“

„Maj sa, Elle.“ Alexej na ňu ešte raz žmurkol a ja som si dosť nahlas povzdychla, aby ma obaja počuli. Už som sa na to nedokázala pozerať, a tak som ho chytila za ruku a odviedla z baru, preč od mojej jedinej kamarátky.

„To si vyhoď z hlavy!“ varovala som tentoraz jeho.





4

POKRVNÉ PUTÁ

RORY

Alexej, ako môj hlavný bodyguard, so mnou trávil veľa času. Nenazvala by som nás priateľmi, no poznal ma dosť dobre na to, aby dokázal čítať moje nálady.

Domov sme sa viezli s vypnutým rádiom.

Dnešný tréning ma úplne vyšťavil. K tomu ranné cvičenie v posilňovni, medzitým hodina baletu a večerná šichta v Chill Zone... Bola som unavená a preťažená.

Na sedadle spolujazdca som si potichu počítala zarobené prepitné. Nie som až taká snobka, aby som v obrnenom SUV sedela sama vzadu ako môj otec alebo brat. Zmena mi celkom slušne sypla. Ďalších dvesto dolárov do mojej tajnej pokladničky.

Peniaze som si zastrčila do vrecka na zips môjho batoha, hneď vedľa prémiových čiernych kreditiek.

Jasné, mala som prístup k dostatočnému množstvu peňazí, aby som si mohla kúpiť prakticky čokoľvek. Lenže to boli otcove peniaze. A dali sa poľahky vystopovať. Hotovosť bola moja poistka. Ak sa mi nepodarí udržať medzi krasokorčuliarskou špičkou, vydajú ma za toho, kto ponúkne najviac. *Alebo skôr predajú, ak mám byť presná.* Jediný dôvod, prečo som sa zatiaľ vyhla oltáru, boli moje športové úspechy.

Dohodnuté manželstvá. Hoci boli zastarané a nemoderné, medzi vládnucimi mafiánskymi rodinami boli stále v kurze.

Zaklonila som sa a oprela si hlavu o chladné okno auta. V spánkoch mi pulzovala tupá bolesť. Lieky od doktora Jakesa prestávali účinkovať.

V momente, keď Alexej prešiel autom cez bránu nášho sídla, bola som plne pripravená vymeniť džínsy za tepláky a zavrieť sa do izby s dobrou knihou. A možno si k tomu dať steak... Zomierala som od hladu.

Audi zaparkované pred domom mi prekazilo všetky plány.

Niko.

Alexej mi ako vždy otvoril dvere, no namiesto toho, aby ma nasledoval dovnútra, zostal stáť pri aute. Venoval mi len krátky, zachmúrený úsmev.

Keď som sa ocitla pri vstupných dverách, zaváhala som. Ruka sa mi neisto vznášala nad mosadznou kľučkou. Nado mnou sa týčili chladné kamenné múry nášho sídla. Zhlboka som sa

nadýchla a potlačila narastajúcu úzkosť. Napokon som otočila guľovou kľučkou a vošla dnu.

Vo vstupnej hale bolo pusto. Vo večernom šere sa leskla dokonale naleštená mramorová podlaha.

Opatrne som nakukla do kuchyne, no aj tá bola prázdna a rovnako zlovestne tichá ako vstupná hala. *Nikde ani stopy po kuchárovi.*

Rozhodla som sa vymeniť steak za proteínový kokteil a zamierila k chladničke.

Vybrala som si z nej mlieko, a keď som zatvorila dvere, priamo za nimi stál Niko s naštvaným výrazom a takmer som vyskočila z kože.

„Čo chceš?“ vyhŕkla som oveľa sebavedomejšie, než som sa vnútorne cítila. Kiežby tam bol so mnou Alexej, aj keď ten ma pred mojím bratom neochráni. Ako syn pachana, bossa ruskej Bratvy, má Niko vyššie postavenie ako on.

Pritisla som si mlieko k hrudi a čo najnenápadnejšie som ustúpila. Srdce mi bilo ako splašené.

Kiežby bol v miestnosti ešte niekto.

Hocikto.

Svedkovia.

Potrebovala som si ho držať čo najviac od tela, a tak som vzala mlieko aj pohár a obišla kuchynský ostrovček, pričom som z Nika nespúšťala oči. Môj brat si právom vyslúžil povesť nevyspytateľného a výbušného človeka. Nebezpečná kombinácia.

A mňa nenávidel.

Našťastie sa ani nepohol. So založenými rukami sa opieral o chladničku. „No, až na to, že toto je *môj* dom... Nemôžem sa prísť pozrieť, ako sa má moja malá sestrička?“ Ako som prechádzala okolo kuchynského ostrovčeka, očami sledoval každučký môj pohyb. Zrak mu spočinul na drese Breakers, ktorý som mala stále na sebe.

Pohŕdavo som si odfrkla popod nos a do naliateho mlieka zamiešala čokoládový prášok. „Sestra, ktorej sa neúnavne snažíš zbaviť, odkedy prišla?“ Odvážila som sa mu venovať nenávistný pohľad, no vzápätí som odvrátila zrak. *Teraz mi nahánal oveľa väčší strach než v časoch, keď sme boli deti.* „Nie.“

Niko pri mojej poznámke nepohol ani brvou. Vždy sa tváril, akoby bol nasratý na celý svet. Modrými očami sledoval, ako som dokončila prípravu svojho kokteilu.

S bratom sme k sebe nikdy neprechovávali vrúcne city. Nikdy si neodpustil poznámku, ktorou mi veľmi rád pripomenul, ako veľmi sem nepatrím. Že nie som Kostalovová. Že moja matka bola len zlatokopka a štetka, ktorá pomocou *klamstiev* dostala z môjho otca to, čo chcela.

Môže ma zapierať, koľko chce, no tá podoba medzi nami je až zarážajúca. Obaja sme zdedili výzor po otcovi. Rovnaké pieskovoblond vlasy a oceľovomodré oči. Hoci moje vlasy mali o odtieň tmavšiu farbu než jeho, tie kostalovovské oči sa nedali zaprieť.

Nemohla som mu to celkom zazlievať, keďže ma otec splodil v čase, keď bol ženatý s Nikovou matkou. Niko ma

nenávidel odo dňa, keď som sa narodila. Aj keď bolo pre mňa ťažké pochopiť, za čo presne som mohla. Ja som o tom predsa nerozhodovala.

Nepomohlo ani to, že nás vychovávali oddelene. Bolo to prianie mojej matky. Vymohla si, aby som, ako jej *krehká dcéra*, vyrastala čo najďalej od tohto sveta. A hoci môj otec svoju manželku kvôli nej nikdy neopustil, moju matku *zbožňoval*, a tak jej toto prianie splnil.

Matka ma odviedla ďaleko od Bratvy a Bostonu a prihlásila ma na krasokorčuľovanie, aby si tým otca trochu udobrila. Niko mi tak veľmi znepríjemňoval život, že som sem chodievala len výnimočne. Takto dlho som doma nebola celé roky.

„Odkedy máš rada hokej?“ Niko stále uprene hľadel na môj dres s hornou perou skrivenou znechutením.

„Nemám.“ Nervózne som sa zahmýrila a pohrávala sa s dlhými rukávmi. Pod jeho skúmavým pohľadom som sa cítila akási nesvoja. „V Chill Zone ich musíme nosiť.“

Pozrel sa na mňa, akoby som mala päť hláv. „Nechápem, prečo tam vôbec chceš pracovať. Preboha, veď máš čierne karty!“

Aby som odtiaľto mohla utiecť.

Poriadne som si odpila z kokteilu a zahundrala niečo v tom zmysle, že sa tým aspoň zamestnám medzi tréningami. Popritom som brata ostražito sledovala. Keby *ktokoľvek* začal čo i len tušiť, čo chystám, bolo by po všetkom.

Nastalo nepríjemné ticho, až napokon Niko znovu prehovoril. „Volal mi otec.“

Až ma myklo, keď spomenul otca. Rýchlo som sa spamätala a dúfala, že si to Niko nevšimol.

Prižmúril oči, čím mi dal najavo, že si to všimol, a pokračoval: „Chce nás vidieť. Oboch."

Rozkašľala som sa, aby som zakryla pridusený výkrik prekvapenia. Okrem povinných nedeľných večerí, počas ktorých sme sedávali v nepríjemnom tichu a rozprávali sa nanajvýš o mojom tréningu a počasí, som otca vídala len zriedka, nieto sa s ním *rozprávala*.

„Kvôli čomu?"

„Chce s tebou prebrať tvoju *budúcnosť v tejto rodine*." Zamračil sa a z jeho hlasu priam sršal nesúhlas.

Keď som sa spamätala z prvotného šoku, prevrátila som oči. „Ak je to ďalší z tvojich pokusov zbaviť sa ma –"

„Ja s tým nič nemám." Niko zaťal sánku a ja som zmeravela.

„Kedy?" Opatrne som položila pohár na kuchynskú linku a všimla si, že sa mi trasie ruka.

„Hneď teraz."





5

DOHODA

RORY

Niko tentoraz predsa len nehral žiadnu zo svojich krutých hier... Adrik Kostalov nás naozaj čakal v svojej pracovni. Ruský mafiánsky boss sa pri našom príchode ani neunúval zdvihnúť hlavu od písacieho stola.

Niko mi podržal dvere, a keď som okolo neho prechádzala, vrhla som na neho nenávistný pohľad. On mi ho, samozrejme, okamžite opätoval.

A potom sme čakali. A čakali.

Ani jeden z nás si netrúfol vyrušiť ruského pachana pri práci.

Obklopovali nás steny obložené tmavým drevom. Do nosa mi udrela vôňa kože a cigár. V tejto miestnosti som bola len raz, a to v deň, keď som sa vrátila do Bostonu.

Túžobne som sa zahľadela na nádherne viazané knihy v kožených väzbách, ktoré vypĺňali stenu za mohutným mahagónovým písacím stolom.

Adrik bol typ človeka, ktorý uznával iba vzácne knihy. Na jeho policiach sa celkom určite nachádzalo mnoho prvých vydaní. Už dlho som túžila preskúmať jeho zbierku, no nikdy som sa ho neodvážila požiadať, aby mi ju ukázal. Vstup do tejto pracovne bol prísne zakázaný a už samotný fakt, že si nás sem zavolal...

„Posaď sa, Aurora." Starší Kostalov konečne zdvihol zrak od papierov rozložených na písacom stole. „Nikolaj." Stroho kývol na môjho brata, ktorý stál za mnou.

Pomaly som sa usadila do jedného z kožených kresiel pred jeho stolom a všemožne som sa snažila tváriť, akoby išlo o úplne normálnu situáciu.

Za posledný rok však v mojom živote nebolo *normálne* vôbec nič.

Adrik si prekrížil ruky na hrudi a uprene sa na mňa zahľadel. Keď na mňa sústredil všetku svoju pozornosť, najradšej by som sa scvrkla a zmizla. Môj otec bol mocný muž. Aj oveľa významnejší ľudia, ako som bola ja, po jedinom prísnom pohľade Adrika Kostalova takmer pustili do gatí.

„Aurora, vyzeráš zdravo. Napriek dnešnému neuspokojivému výkonu na ľade..." Zaťala som sánku a nedala na sebe nič znať. „Cítiš sa dobre? Trápia ťa ešte nejaké následky otrasu mozgu?"

„Cítim sa fajn, otec," odvetila som možno až príliš rýchlo. „Nové lieky zaberajú a už ich takmer ani nepotrebujem..." Pohľadom som prechádzala od brata k otcovi. Obaja ma sledovali rovnakým nepreniknuteľným, tvrdým pohľadom. „Dnes som len nemala svoj deň. Niet sa čoho obávať." Nahodila som úsmev, ktorý sa však mojich očí nedotkol.

Otec si ma skúmavo premeriaval. Prehltla som hrču v hrdle, netušiac, čo na mne hľadá. S povzdychom sa oprel o operadlo kresla. „Ten útok na teba a tvoju matku..." Nedokázal pokračovať a odmlčal sa. Jeho kamenný výraz na okamih narušil záblesk žiaľu.

„Už ste zistili, kto si ho objednal?" spýtala som sa potichu.

Adrik o mojej matke hovoril len zriedka. A o útoku, pri ktorom prišla o život, ešte menej. Mňa však táto otázka mátala a väčšinu nocí mi brala spánok.

Prečo práve ona?

Nebolo pochýb, že šlo o útok mafie. Na bombu nastraženú pod autom človek nenarazí len tak náhodou. Nemala najmenšiu šancu na prežitie. Scény z toho dňa sa mi navždy vryli do pamäti. *Vlastne som tam ani nemala byť.* Nedávalo mi to zmysel. S týmto svetom predsa nemala nič spoločné. Napriek tomu sa k tomu atentátu nikto neprihlásil.

„To, žiaľ, nie." Adrik pokrútil hlavou a opäť nasadil svoj prísny výraz. Po jeho slovách vo mne zhasla aj posledná iskierka nádeje. „O to naliehavejšie musíme vyriešiť tvoju bezpečnosť.

Dnes som si ťa sem zavolal, Aurora, pretože je čas porozprávať sa o tvojej budúcnosti v našej rodine."

Zmocnila sa ma hrôza. Presne som vedela, kam tým mieri. Tušila som, že k tomuto rozhovoru raz dôjde, a to už odo dňa, keď som pred rokom vkročila do tohto sídla. Odo dňa, keď otec zrušil moje plány študovať na vysokej škole, pričom sa odvolával na *bezpečnostné riziká*, a dotiahol ma späť do Bostonu...

„V poriadku." Bolo ma sotva počuť a oči som mala zapichnuté do zeme.

„Keďže si celé tie roky žila pod falošným menom, väčšina ľudí zvonka ani netuší, že patríš do našej rodiny."

Vážne som prikývla. *Dôvodom bolo zaistiť moju bezpečnosť, alebo uchrániť Adrikovu povesť?* Pachan Bratvy mal veľa nepriateľov a mnohí z nich by ani na okamih nezaváhali a s radosťou by na jedinej dcére Ruského leva vykonali krvavú pomstu.

Používať svoje skutočné meno, Aurora Adrikovna Kostalovová, síce malo svoju váhu, no zároveň sa tiež zaručene rovnalo rozsudku smrti. Pre zvyšok sveta som bola len *Rory Annabelle Collinsová, vychádzajúca krasokorčuliarska hviezda* z Kanady.

„Musíš pochopiť, že od dcéry pachana sú isté... očakávania." Adrik sa na okamih odmlčal a skúmavo sa na mňa zahľadel. „Už sme o tom spolu hovorili..."

Hovorili sme o tom *raz* a *sľúbil mi*...

„Na svojej narodeninovej oslave ťa chcem oficiálne predstaviť ako dcéru Adrika Kostalova." Usmial sa a jeho úsmev vyzeral oveľa horšie než jeho zachmúrený výraz.

Zahryzla som si do líca, aby som od hrôzy nevykríkla. Oslava sa mala konať už o dva týždne. Tento slávnostný večierok mal byť spoločenskou udalosťou sezóny a pozvaní na ňu boli všetci najvplyvnejší ľudia v meste. Môj otec vedel, ako ovládať mestské podsvetie, no rovnako si užíval pozornosť a priazeň vyššej spoločnosti.

„Už máš devätnásť a pomaly sa blížia aj tvoje narodeniny." *Prekvapilo ma, že si to pamätá,* hoci moje dvadsiate narodeniny ani zďaleka neboli predo dvermi. Ostávalo ešte niekoľko mesiacov.

Niko, ktorý sa opieral o okno len pár krokov od nás, sa nepokojne pomrvil. Otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, no nakoniec si to rozmyslel a s cvaknutím zubov zaklapol ústa.

„V našej... *kultúre...*" vážil každé slovo, „... by mladá dáma v tvojom veku bola už vydatá. Alebo prinajmenšom zasnúbená."

Vyskočila som z kresla, okamžite pripravená brániť sa. „Veď si povedal –"

Otec zdvihol ruku a ja som zmĺkla. Nepokojne som sa zahniezdila v kresle a zo všetkých síl sa snažila potlačiť nutkanie s krikom vybehnúť z miestnosti.

„Aurora, pamätám si, o čom sme sa zhovárali, lenže..." Adrik na okamih obrátil pohľad k Nikovi, ktorého čeľusť zostávala pevne zovretá. Otec sa ani len nepokúsil tváriť ospravedlňujúco a pokračoval: „Okolnosti sa zmenili. V meste sa schyľuje k vojne a aj Bratva v ostatnom čase utrpela niekoľko

bolestivých rán.“ Podráždene skrivil ústa. „Zasnúbenie by ti poskytlo viac než dvojnásobnú ochranu. V meste nastali nebezpečné časy.“

„Tak ma pošli späť do Kanady!“ vyhŕkla som frustrovane a otec ma okamžite schladil varovným pohľadom. Zo všetkých síl som sa snažila ovládnuť a potom som pokračovala. „Urobila som všetko, čo si odo mňa chcel! Dostala som sa do kvalifikácie. Postúpim na národný šampionát. Dostanem sa tam! Karina –“

„Áno, lenže to bolo pred nehodou. Pred tým, ako si utrpela otras mozgu. Karina má obavy.“ Adrik sa zamračil ešte viac. „A po tom, čo som dnes videl na tréningu... Anjel, musím s ňou súhlasiť.“ Keď ma oslovil starou prezývkou – anjel –, uprene som sa na neho zahľadela. „Možno nastal čas zmieriť sa s tým, že to môže byť koniec tvojej krasokorčuliarskej kariéry.“ V očiach sa mu zračila úprimná ľútosť.

„Karina vie o tom hovno!“ vyletelo zo mňa skôr, než som sa stihla ovládnuť.

Oči mu stvrdli ako kameň a na líci som takmer fyzicky pocítila pomyselnú facku. „Správaj sa slušne, Aurora,“ pokarhal ma hlasom takým chladným, že v ňom nezostala ani stopa po súcite či pochopení.

Prikývla som a pokúšala sa tváriť čo najkajúcnejšie. „Ospravedlňujem sa, papá, ale sľúbil si mi, že pokiaľ sa udržím vo vrcholovej súťaži, všetky *vybavovačky* odložíš.“

Adrik vstal spoza stola, obišiel ho a postavil sa predo mňa. Kreslo som si posunula dozadu, aby som bola čo najďalej od neho.

„Utrpela si vážne zranenie, Aurora. Doktor Jakes tvrdí, že trpíš pretrvávajúcimi bolesťami hlavy a mávaš časté závraty."

Odvrátila som zrak. Tieto fakty som nemohla poprieť a zároveň som si v duchu pridala doktora Jakesa na zoznam ľudí, ktorým sa nedá veriť.

„Veď nezvládneš skočiť ani trojkombináciu!" Otec zúfalo rozhodil rukami a sklamane pokrútil hlavou.

Na Nika som sa v tej chvíli neodvážila ani pozrieť. Bože, ten si to istotne *užíval*. Všetky tie roky, keď som získavala jednu zlatú medailu za druhou, zrazu stratili význam. Ak už otec nemohol byť hrdý na moje výkony na ľade, zostávalo jediné. Naplniť jeho vrecká peniazmi a novými spojenectvami.

Adrik mávol rukou a ja som ten pohyb sledovala očami. „Na tom nezáleží. Veci sa menia a ty si Kostalovová. S *výsadami*, ktoré si tak veľmi užívaš, sa spájajú aj určité očakávania."

Takmer mi stálo za to zamračiť sa naňho, hoci som vedela, že by som určite jednu schytala. Takmer. Jeho poznámka bola dôkazom, ako málo ma v skutočnosti poznal. Na to, aby som si mohla užívať spomínané výsady, som nemala dosť slobody. Každé ráno viedli moje kroky na štadión a odtiaľ rovno domov. Nič viac. Aj väzni mali viac slobody než ja.

„Naskytla sa nám istá príležitosť."

Rýchlo som sa pozrela na Nika. Opätoval mi pohľad, no z jeho tváre som nedokázala nič vyčítať.

„Spojenectvo." Otec pyšne vypäl hruď, očividne spokojný s tým, čo *vyjednal*.

Pevne som zovrela opierky kresla, aby som z pracovne nevybehla. „Ale krasokorčuľovanie –“

„Ak je to pre teba dôležité, som si istý, že tvoj budúci manžel ti dovolí ešte tento rok pokračovať v športovej kariére. Ak chceš, môžeme to uviesť v zmluve ako osobitný článok.“

Len som naňho nemo žmurkala.

A bolo to tu.

Budúci *manžel*, ktorý bude rozhodovať o každom mojom kroku.

Rozhodovať za mňa. Presne tak, ako to robí teraz otec. Vzkypel vo mne hnev a líca sa mi rozhoreli od frustrácie. Zaryla som si nechty hlboko do mäkkej kože dlane, až mi ňou vystrelila bolesť.

Bratva mala problémy. Držali ma čo najďalej od všetkého, čo súviselo s jej fungovaním, no aj ja som to cítila. Vojna, o ktorej sa Adrik zmieňoval, sa šírila po meste medzi hlavnými hráčmi ako žeravé uhlíky, z ktorých môžu každú chvíľu vyšľahnúť zúrivé plamene. Taliani, Íri a Rusi. Všetci túžili v Bostone vládnuť, no každé kráľovstvo má iba jedného kráľa.

Nebola to moja vojna. A nechcela som s ňou mať *nič* spoločné.

„Ak tak veľmi potrebuješ spojenectvo, prečo neponúkneš na striebornom podnose Nika?“ odsekla som a ukázala rukou na brata, budúceho dediča Bratvy. „Čo? Nemá niektorý z talianskych capov dcéry súce na vydaj?“

Z Nikových dôverne známych modrých očí, *mojich očí*, pri mojom výbuchu sršali blesky hnevu. Pomaly pokrútil hlavou a z jeho pohľadu som jasne vyčítala: *Kurva, drž už hubu!*

Otec si unavene povzdychol. Prešiel si rukou po tvári a ani tentoraz na môj výstup nereagoval. „Keby existovala iná možnosť, Aurora, využil by som ju. No za žiadnych okolností nebudem riskovať tvoju bezpečnosť. Ak si ťa nikto nevezme, budeš vo veľkom nebezpečenstve."

Nikto nevezme? Akoby som bola nejaká cenná trofej, ktorú si stačí len tak vziať.

„Budem mať právo rozhodovať?" spustila som, otec prižmúril oči a nahodil výstražný pohľad, ktorým mi chcel naznačiť, že zachádzam priďaleko. „Aspoň o tom, kto bude mojím nastávajúcim?" dokončila som. Samotná predstava mi pripadala neskutočne zastaraná. „Budem mať právo rozhodovať?" zopakovala som dôraznejšie, dožadujúc sa odpovede. Stačil jediný pohľad, ktorý si vymenili obaja muži z rodu Kostalovovcov, a poznala som odpoveď.

„Ty si už niekoho vybral!" V mojom hlase zaznela výčitka zrady.

„Áno, Aurora. Už som niekoho vybral. Práve sa pripravujú zmluvy. Vydáš sa za Mattea Carrozu. Je to consigliere talianskej mafie, pravá ruka samotného Colea DeLucu."

V miestnosti zavládlo napäté ticho. Veľmi dobre som vedela, kto je Cole DeLuca. *Bostonský mäsiar.* Najmladší boss talianskej mafie v dejinách Bostonu. Svoje postavenie si vybojoval

násilím a krviprelievaním po tom, čo vnútorná vojna takmer zničila celú bostonskú vetvu.

A Matteo bol jeho pravá ruka. V mojej situácii správna voľba neexistovala, ale *toto*...

Toto bola zo všetkých možností tá *najhoršia*.





6

BOSTONSKÉ PODSVETIE

RORY

Rozptyľovanie bolo to posledné, čo som potrebovala. V noci som nemohla zaspať. V hlave som si dokola prehrávala celú situáciu a zdokonaľovala svoj plán úteku. Zatiaľ sa mi podarilo našetriť pár tisíc dolárov v hotovosti, ktoré som si zarobila v Chill Zone.

To nestačilo.

Ani *zďaleka* to nestačilo.

Ak som mala utiecť, potrebovala som peniaze. *Doklady.* Bolo totiž potrebné, aby som sa ukryla nielen pred celou ruskou Bratvou, ale teraz, aby toho nebolo málo, aj pred talianskou mafiou – organizáciou, ktorá mala oveľa lepšiu sieť kontaktov ako my. Začala sa mi z toho točiť hlava.

Otec si už zaumienil, že mi pridelí ďalších ochrankárov. Svoju investíciu si predsa musel chrániť. *Aby mi zabránil utiecť.* Keď som v to ráno odchádzala na tréning, pred budovou už na mňa čakali dve ozbrojené gorily.

Alexej medzi nimi zjavne chýbal.

Pri pohľade na Piotra, ktorý postával pri dverách SUV a poťahoval z cigarety, som sa zamračila ešte viac. Bol to jeden z otcových najvernejších mužov. Samozrejme, že touto úlohou poveril práve Piotra.

Pripomenulo mi to, že na útek nebudem potrebovať len *prostriedky*, ale aj *príležitosť*. Zbaviť sa ostrieľaných ruských vojakov, ktorých *jedinou* úlohou bolo nestratiť ma z dohľadu, rozhodne nebude jednoduché.



Asi po hodine a pol mimoriadne náročného tréningu sa títo chlapi, ktorých otec poveril, aby sa odo mňa nepohli ani na krok, objavili pri vstupe na ľadovú plochu a začali hlasno búchať na plexisklo, aby upútali našu pozornosť. Alexeja stále nebolo. Pýtala som sa naňho, no dozvedela som sa iba to, že bol *potrebný inde*. Piotr sa presunul k dverám pri hráčskej lavičke a posunkami ma volal k sebe.

Karina prikorčuľovala ku mne. „Radšej choď. Nie je to práve chlap, ktorého si chce človek pohnevať.“ Hodila po mne

veľavýznamný pohľad a skôr ako som sa vydala za Piotrom, stihla som vystrúhať kyslú grimasu. Veľmi som sa nenáhlila zistiť, čo odo mňa chce.

Piotr cez moje plece zakričal na Karinu niečo po rusky.

Rýchlo som otočila hlavu k svojej trénerke v očakávaní slovnej potýčky, no bola ku mne obrátená chrbtom a už som len videla, ako bez jediného slova odkorčuľovala preč. *Čo to má, dočerta, znamenať?*

Zaťala som zuby a úmyselne som sa vliekla k striedačke, kde som mala odložené chrániče na korčule spolu s taškou, v ktorej som mala fľašu s vodou a telefón. Piotr sa na mňa celý ten čas mračil. Opätovala som mu to rovnako nevraživým pohľadom. Štvalo ma, že mi nepreložil, čo povedal po rusky Karine. Namiesto toho na mňa po anglicky vyštekol, aby som *pohla zadkom*.

Niežeby som to potrebovala. Po rusky som hovorila plynule a dokonale som tejto reči rozumela. Popri tom som sa zdokonaľovala v taliančine a španielčine. Moja mama *trvala* na tom, aby som sa tieto jazyky naučila a pred všetkými to tajila.

Kedysi mi to liezlo na nervy a viackrát som premýšľala, že si to tajomstvo nenechám pre seba. Otec by bol celý bez seba, keby vedel, že jeho dcéra ovláda ruštinu. V tom čase som túžila len po jeho uznaní. No za tie roky som si počas svojich krátkych návratov domov do Bostonu rýchlo všimla, že medzi tým, čo muži povedali nahlas, a tým, čo mi vzápätí preložili, býval často podstatný rozdiel. A tak sa ukázalo, že udržať si toto tajomstvo bolo nakoniec mojou výhodou.

Piotr práve povedal Karine: *Nastali nepríjemnosti a na príkaz pachana ma musí okamžite stiahnuť z ulíc mesta.*

Nestávalo sa to často, no nebolo to po prvý raz. Odvlečú ma späť do sídla a posilnia moju ochranku. Potom budeme čakať, ako dlho bude potrebné, kým sa chlapi nevrátia domov. Zvyčajne celí od krvi.

V bostonskom podsvetí sa zrejme niečo dialo.

Len čo som si navliekla druhý chránič na čepeľ korčule, Piotr sa načiahol ponad striedačku, prudko ma schmatol a odtiahol z ľadu.

Vykríkla som, prekvapená jeho hrubosťou, a zaprela sa. Pokúsila som sa vymaniť z jeho zovretia, no držal ma príliš pevne. Ten ruský obor bol takmer dvakrát väčší než ja, takže som proti nemu veľa nezmohla.

Vliekol ma okolo šatní k zadnému núdzovému východu zo štadióna.

„Musím sa prezliecť!“ protestovala som a ukázala na ženské šatne, keď sme prechádzali okolo nich, pričom som sa v snahe zastaviť ho zapierala pätami do zeme.

„Nemáme čas, *princessa*.“ To posledné slovo zamrmlal posmešne dosť nahlas, aby som ho počula, no zároveň dosť potichu, aby to mohol zaprieť, keby som ho konfrontovala. „Pohni si!“ vyštekol, keď so mnou stratil trpezlivosť a doslova ma sotil cez núdzový východ štadióna do bočnej uličky.

Prestala som sa brániť, najmä preto, že som mala stále na nohách korčule a na nerovnom betóne som len márne hľadala

rovnováhu. Čakalo tam na nás čierne SUV s tmavými sklami, cez ktoré nebolo vidieť dovnútra.

„Nastúp," zavrčal na mňa Piotr, akoby som bola malé sopľavé decko, ktoré treba držať za ruku, keď prechádza cez cestu, a jeho tón ma okamžite podráždil.

Strážiť dcéru *pachana* Bratvy sa považovalo za veľkú česť. Piotr však z duše *nenávidel*, keď musel slúžiť ako osobný strážca. Určite mal iné predstavy o tom, ako by chcel tráviť svoje dni, a opatrovanie mojej osoby medzi ne rozhodne nepatrilo.

Keď som sa ani nepohla, Piotr otvoril zadné dvere auta a ja som voľky-nevoľky nasadla, stále ešte v krasokorčuliarskom drese, pančuchách a návlekoch na nohy, ktoré mi siahali nad kolená. Vzápätí hodil na sedadlo malú športovú tašku a batoh, ktoré pozbieral zo striedačky, a zabuchol dvere tak prudko, až sa zatriaslo celé auto. Hneď nato otvoril dvere spolujazdca a nasadol. Mala som pocit, že ich ani nestihol poriadne zatvoriť a auto už bolo v pohybe.

Keď som za volantom zbadala Vana, uľavilo sa mi. Bol to dobrý chlapík. Na pomery Bratvy už asi ani lepší byť nemohol. S jeho dcérou Kajou sme boli priateľky, kým ju minulý rok nevydali za nižšie postaveného vojaka Bratvy v inom štáte. Tentoraz ma však nevítal s úsmevom. Na tvári mal napätý výraz. Cez pootvorené okno vyfúkol hustý oblak cigaretového dymu a s ľahkosťou vyviedol SUV z uličky na hlavnú ulicu.

Pri obzvlášť prudkom zabočení do ďalšej bočnej uličky som sa zošmykla nabok po hladkom koženom sedadle.

Piotr roztržito otáčal hlavu do všetkých strán – dopredu, dozadu, nabok a tak stále dokola – a cez okná auta pozorne sledoval okolie.

Cez moje okno som videla, ako míňame odbočku vedúcu ku Kostalovovmu sídlu.

Nie *domov* – ten dom by som nikdy nenazvala svojím *domovom*.

„Kam ideme?“ Konečne som sa odvážila opýtať, keď sme prestali prudko odbočovať a rýchlo zamierili na diaľnicu. Aj keď som tých mužov poznala, nevyrastala som v Bratve. A klamala by som, keby som tvrdila, že ma otcovi muži nedesia na smrť.

Ich chlipné pohľady a nehanebné civenie vo mne vyvolávali nepokoj. Jediný, komu som z týchto chlapov *ako-tak* dôverovala, bol Alexej.

„Otec ťa chce v klube,“ odsekol Piotr, akoby mu bolo zaťažko prezradiť mi viac, keď vtom mu zazvonil telefón. Pri zmienke o klube Elements som sa zamračila. Na dlhý zoznam nočných klubov, ktoré môj otec vlastnil, pribudol ako posledný. Elements, jeho najnovšia srdcovka, bol ideálnym miestom na pranie peňazí, ktoré Bratva získavala zo svojich *vedľajších činností* nad rámec legálneho podnikania. Za ostatný rok svoje impérium poriadne rozšíril.

Pozornosť som upriamila späť na športovú tašku, ktorá pri Vanovej chaotickej jazde medzitým spadla na podlahu SUV. Rýchlo som ju zdvihla, no okamžite som pocítila sklamanie.

Bola to taška, ktorú som si nechala na striedačke, nie tá zo šatne, v ktorej som mala *oblečenie na prezlečenie*.

S povzdychom som sa v nej začala prehrabávať a s pocitom úľavy som objavila svoju obľúbenú starú mikinu s kapucňou s nápisom Vancouver Wolves, ktorú som do nej zrejme niekedy hodila spolu s teplými čižmami z ovčej kože. Zaborila som ruku ešte hlbšie, nohavice som v nej však nenašla.

No super.

Van mal napriek chladnému jesennému počasiu naplno pustenú klimatizáciu, a tak som využila prvý rovný úsek diaľnice a odopla si bezpečnostný pás. Rýchlo som si rozviazala korčule a obula mäkké čižmičky. Keď som si cez hlavu pretiahla mikinu, trochu ma upokojilo, že bola dostatočne veľká, aby zakryla takmer celý krasokorčuliarsky dres. Vykúkalo spod nej len pár centimetrov čiernej zamatovej sukne.

Pančuchy, ktoré som mala na sebe, boli síce hrubé, no napriek tomu som sa v nich nedokázala udržať na sedadle. Zatiaľ čo sa Van prepletal bostonskou dopravnou špičkou, ja som sa v nich šmýkala z jednej strany koženého sedadla na druhú.

Piotrovi nepretržite vyzváňal telefón. Zakaždým ako zdvihol, povedal jedno, dve slová a zložil. O pár sekúnd mu zazvonil znova a všetko sa opakovalo. Čím ďalej, tým viac zatínal sánku a čoraz častejšie kontroloval cestu za nami. Bolo jasné, že sa uisťuje, že nás nikto nesleduje. Ale kto by mal?

Vojaci, ktorí dostali za úlohu chrániť ma, boli prehnane opatrní, to rozhodne. Otec by ich pravdepodobne vykastroval

a prinútil zjesť vlastné gule, keby dopustili, aby sa mi niečo stalo. *Toto však nebolo normálne.*

Z Piotrovej napätej tváre som prešla pohľadom na Vanovu a zahryzla si do spodnej pery. Otočila som sa na sedadle a natiahla krk, aby som videla pred nás i za nás, a sama som začala ostražito sledovať okolie, zatiaľ čo Van uháňal vpred.

„Čo sa deje?" spýtala som sa vo chvíli, keď sa Piotr opäť otočil, aby skontroloval cestu za nami.

Šibol po mne pohľadom. Mal také svetlomodré oči, že sa zdali takmer biele. Keď sa nimi na človeka zahľadel, pôsobil znepokojujúco.

„O to sa nestaraj," odvrkol a znovu sa zadíval na cestu.

Po jeho slovách som prižmúrila oči. Chystala som sa otvoriť ústa, aby som mu oponovala, keď vtom mu opäť zazvonil telefón a prerušil ma.

„*Da?*" zavrčal Piotr do mobilu. Keď si vypočul, čo mu hovorí osoba na druhej strane, vypleštil oči a prudko sa strhol na sedadle. Počula som tlmený krik v ruštine, nebol však dostatočne zreteľný, aby som mu rozumela. Vtom sa rozkričal aj Piotr a chrlil jednu ruskú nadávku za druhou. Van okamžite šliapol na plynový pedál a SUV prudko vystrelilo vpred, zatiaľ čo ja som opäť nervózne pozerala zo šoféra na jeho spolujazdca.

Nech už sa dialo čokoľvek, *nevyvíjalo* sa to v náš prospech.

Jediná užitočná vec, ktorú som z Piotrovho nadávkami okoreneného rozhovoru vyrozumela, bola, že *nás nikto nesledoval*.

Aspoň niečo... upokojovala som sa v duchu.

Piotr s nadávkou na perách zaklapol svoj starší vyklápací telefón a siahol po zbrani. Pri pohľade na ňu sa mi spotili dlane. Odistil ju a obrátil sa ku mne. Vtom SUV zastalo a ja som pochopila, že sme dorazili do cieľa. Naše tváre osvetľovalo neónovozelené svetlo nápisu s názvom klubu: *Elements*.

Zrazu sa Piotrove striebristomodré oči upriamili na mňa. „Na nikoho sa nepozeraj, s nikým sa nebav a rob presne to, čo ti, kurva, poviem," prikázal mi drsne.

Počúvala som ho len spolovice. Moju pozornosť upútali dvaja muži, ktorí sa vynorili z tieňov budovy a postavili sa k dverám auta. Obaja boli viditeľne ozbrojení a pozorne prehľadávali pohľadom ulicu, pripravení odhaliť hroziace nebezpečenstvo.

„Aurora!" zreval Piotr, aby na seba opäť upriamil moju pozornosť.

„Dobre!" odvrkla som a prevrátila oči. „Bolo by to oveľa jednoduchšie, keby si mi povedal, čo sa deje," zamrmlala som príkro a presunula sa k dverám na strane chodníka.

Piotr vystúpil z auta, zatiaľ čo Van zostal sedieť za volantom. Skôr než mi otvoril dvere, už držal v ruke pištoľ. Z auta ma napoly vytiahol.

„Rob, čo ti kážem," zavrčal. „Pajďom." *Poďme.*





7
MOMENT PREKVAPENIA

RORY

Len čo sme vošli do klubu, Piotrovi *opäť* zazvonil telefón. Priložil si ho k uchu a druhou rukou zakryl mikrofón. „Odveďte ju hore do kancelárie," zakričal po rusky na dvoch mužov, ktorí nás sprevádzali do budovy. Potom sa otočil a zmizol niekde vonku.

Zostala som sa za ním dívať. Okamžite mi bolo nepríjemné, že som zostala sama s dvoma neznámymi mužmi v zmyselnom prítmí pánskeho nočného klubu. Slnko sotva zapadlo, no v Elements už bola zábava v plnom prúde.

Klub bol určený pre náročnejšiu klientelu. Nezáležalo však na tom, koľko mal človek peňazí – slizkí chlapi boli jednoducho slizkí chlapi. A tí pri peniazoch boli ešte nebezpečnejší.